

Sziszifusz.

Mosolyg a tenger . . . az Olympus bércé
Lenyul a habra, mely kacag, nevet:
Sziszifusz ott, titánok őszvére
Most hengeríti fel a nagy követ.

Homály borítja fönn a szent hegy ormát,
Köd ül ott, szem hiába néz azon át,
De zordon eszmét büszke tett követ:
Fölhengeríti ő a szirtkövet!

Hémusz völgyéből fürge szellő árad,
Vadult vihar leszen belőle itt;
Hideg sóhaja Sziszifuszra támad
S zilálja izzadt, csapzott fürtjeit.

Nem érzi ezt kemény titán, a kába,
Tör ösvényt szirtek bérci vadonába,
S úgy marja-tolja fel a nagy követ . . .
A tenger ott lenn föl kacag, nevet.

Izmos kigyó nyul így meg, nem hiába,
— Gondolja — mert siker lesz még ma itt.
Szirttől szirthez feszítve térde, lába
És gyötri, vérzi duzzadt izmait.

Vonaglik arca kínos fájdalomba;
Szatirok, nimfák jönnek andalogva:
Szegény titán, segítnek istenek?
A kő a hegyre lomhán hengereg.

Sziszifusz ej, mily eszme üldöz egyre,
Mely ösztön hajt, mi kinzó vágy emészt?
Mért hengerited a követ a hegyre?
Ne dönts szegény bolond fejedre vést!

Talán az istenek vak büntetése,
Hogy kába munkát hajtasz végre
Erő híjában és remény híján? . . .
Ó, mint sajnállak én, szegény titán!

Fölért a hegynek büszke magaság,
Hol lakmároznak boldog istenek,
Köd eltakarja, már im az se látszik:
Hol, merre jár, s a kő hol hempereg.

De im, egy pajzán isten játszi kedvből
Lerugja a követ a hegyperemről,
S az bős robajjal — vad vihar vele —
Zuhogva ront a sik fővényre le.

Rebben a sok szatir, sok lányasszonyka,
S röhej, kacaj, kel az eset nyomán.
Sziszifusz néz . . . szívébe tör, és lomha,
Csüggedt léptekkel mén a kő után.

Arcát a fájdalom izekre marja,
Homályzó két szemét is eltakarja,
Jön, meg-megáll s ez gyötrelmesb neki,
Mint hogy ha terhét fölhengergeti.

A partra ül, hol bárgyu szirtek állnak;
Sajgó, sorvasztó bánatába sir:
Ó, mért születtem én titánnak,
Mért nem vagyok inkább szatir!

Kacér nimfáké volna ugy szerelmem,
Ott őgyelegnék a hüvös lígetben.
Éttét szatir könnyelműn élheti:
Nekem sziklát kell hengeríteni.

S ti istenek, olympi istenségek,
Mi rut játékot úztök énvelem? . . .
De mégis, érzem, kinzó vágytól égek:
E követ föl kell hengeritenem.

S mohón ragadja meg a szirtet ujra,
Az nyögve indul a keserves utra,
Robog s fölé, de jaj, minő balul!
A hegyperemről újra visszahull.

Tenger kacaja hahotára válik,
Csak az Ég arca viharos, borus;
Őrjítő kinja benn vadul csatázik,
És fel-felordít szegény Sziszifusz:
Ti, istenek . . . ti emberek . . . te átok,
Nagy gyötrellemmel, vággyal telt világok!
Emésztő tűzben égek s vértől ázom,
Kevély, kaján istenekkel csatázom.

Leszáll megint szegény titán a partra,
Dult arcán izzó szégyen tüze ül.
Elmul a nyár . . . jobb lesz tán: abba hagyja?
Nem, nem lehet . . . és kezdi hát elül.

S robog a kő, miként az Ég morajja,
Szatir, meg nimfa bámul, nézi, hallja,
Sziszifusz mert felhág a bérc fölé
S onnan harsogja: győztem, evoé!

Köveskúti Jenő.

